

החלון | The Window

Smadar Sheffi סמדר שפי

Home מאמרים בקטלוגים Catalogue essays הרצאות וסיוורים אירועים ותערוכות חדשות Archive ארכיון אודות English Contact צור קשר

→ מאחורי הגדר | Behind the Fence

← יונתן אולמן Legacy מבט והערה

Walking Distance – Alex Kremer | מרחק הליכה – אלכס קרמר

Posted on December 22, 2015 by Smadar Sheffi

Share

הדמיון לעבודות של פרנק אורבך שתערוכתו הגדולה מוצגת בימים אלו ב Tate Britain בלונדון, היא המחשבה הראשונה שעולה למראה התערוכה החדשה של אלכס קרמר בגלריה רוטשילד. זיקות לסטיון, לפרנסיס בייקון ולאדוארד מונק (ובמידה פחותה ללוסיאן פחיד) מתגלות בהמשך ההתבוננות אך לא פוגמות בתחושה שמה שמוצג הוא סיפור פרטי, כאוטי, מפורר, מרובד וישיר וצלול.

Self Portrait 2015, 40X45

קרמר, אמן מצוין שלא ברור מדוע מקומו בשדה הישראלי אינו מרכזי יותר (למרות שלא קופח בפרסים) משתמש בשפה הציורית שהוא שולט בה היטב מרכיב ממנה היגד, במקרה זה דיוקנאות, שבדיוק כמו סיפורי חיים הוא לעולם דומה ולעולם שונה מדיוקנאות אחרים. בצבעים דשנים וקווים חדים, במה שהוא כמעט תבליט הוא לש צורה למפגש שלו עם המצוירים,

להתרחשות שהם יוצרים בתוכו כמעט ללא קשר לאופן בו הם בעולם. תערובת של זיכרונות וכמיהות והתרשמויות שיצרות בריות שהמילה דיוקן למעשה אינה מתארת. בין העבודות הבולטות ביותר הן דיוקן עצמי קטן, כמעט רבוע, וסוער. תווי הפנים מתמוססים, לכדי סימונים בלבד, מסה של צבע שרובו למעט הלבן באזור המצח עסור. הלבן, עם מעט כתמים ונימים של אדום הופך לכתר, להבטחה או תקווה או אופציה של התממשה בדימוי שמאיים, עם כל משקלו, להתפוגג. הרקע מסוכסך – תכלת אך גם מריחה של צבע בצבעי הפנים – הבשר שמדגישה את הצמצום לחומריות.

Portrait of Laura, 2015
100X80

הדיוקן של לאורה, על העיניים שהן ברות שחורים והזרועות שמנחן מפיך חוסר נוחות נראה כדיוקן ייאוש שרק התכלת, בדומה לזה ברקע הדיוקן העצמי יכול להיקרא כמרמז על נחמה. קרמר במיטבו בדיוקנאות המכונסים, הקורסים לתוך עצמם כאילו ישות שלמה נשאבה לקונוסים ופורקה לגרמיה. בעירומים שמוצגים יש את מיזמנות השפה אך הם חסרים מהדחיפות, מהחריפות והעצמה שיש לדיוקנאות ההופכים אותם לישויות נכחות.

גלריה רוטשילד אמנות כתובת: יהודה הלוי 48, תל אביב

הרשמה לניזולטר הפירוטומי השבועי של "החלון" בנושאי אמנות, אירועים ותערוכות חדשות –
www.smadarsheffi.com/?p=925 (הרישום נפרד מהרישום בבלוג)

Walking Distance/ Alex Kremer

The first thought that struck me when I walked into the Rothschild Gallery, Tel Aviv to see Alex Kremer's new exhibition was that the Tate Britain is now hosting a large retrospective of Frank Auerbach's work. Ties to Soutine, Francis Bacon and Edvard Munch (less so to Lucien Freud) are revealed, the more one looks at the paintings, but none of the

associations take away from the feeling that the works on view present a private, chaotic, crumbling, multilayered, direct story.

portrait of musia, 2015, 100X80

Kremer is in complete command of his painterly language. He employs it to phrase his compositions, in this case portraits. Portraits, exactly like biographies, are always similar and always different.

Using luscious paint and sharp lines to create a relief-like surface, Kremer kneads a form for his encounter with his subjects, and what occurs within his psyche, almost without any ties to their mode of being in the world. Each portrait is a mixture of memories, longings and impressions the subjects create which the word "portrait" fails to encompass. Among the most outstanding works is a tempestuous self-portrait on a small square format. The features melt into mere signs, a mass of paint most of which are muddy colors, except the white in the forehead area. The white, with just a few patches and thin red lines, becomes a crown, a promise, hope or an unfulfilled option in an image that threatens to fade away, despite its weight. The background is light cerulean but there is also a smear of paint with all of the colors in the face – the feeling of flesh that the thick paint conveys emphasizing sheer materiality.

The portrait of Laura, with her eyes of black pits and a pose suggesting discomfort, seems like a portrait of despair in which only the cerulean background, similar to the background color of the self-portrait, can be read as hinting at some consolation.

Kremer is at his best in the introspective portraits, which collapse into themselves as if an entire entity is being drawn into the canvas and deconstructed into its components. The nudes on exhibit demonstrate his mastery, but they lack the urgency, piquancy and power of the portraits, qualities which give the latter their strong presence.

Rothschild Fine Art Yehuda Halevi 48

Tel Aviv

Join the mailing list for Window's weekly informational advertising newsletter –

Self Portrait 2015, 40X45

www.smadarsheffi.com/?p=925

Comments – please write to thewindowartsite@gmail.com